

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobce: **MUDr. J. J.**, nar. ..., bytem R. 2581, P., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. června 2016, č. j. KUKHK-20185/DS/2016/Er,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 13. června 2016, č. j. KUKHK-20185/DS/2016/Er, a rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 16. března 2016, č. j. 34393/2016, sp. zn. 2015/12260/SPR-SR, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím, které bylo doručeno žalobci dne 14. 6. 2016, rozhodl o jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 16. 3. 2016, č. j. 34393/2016, který uznal žalobce vinným ze spáchání čtyř správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč za současného uložení náhrady nákladů řízení.

Těchto čtyřech správních deliktů se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. ... nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem:

- a) Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 14. 3. 2015 v 12:38 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okres Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 77 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 74 km/h. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.
- b) Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 14. 3. 2015 v 18:05 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okres Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 75 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 72 km/h. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.
- c) Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 28. 3. 2015 v 10:10 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okres Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm.

- c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.
- d) Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, překročil dne 6. 4. 2015 v 16:40 hodin v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okres Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 63 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 60 km/h. Tímto svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona.

II. Obsah žaloby

V první žalobní námitce žalobce konstatoval, že zahájení správního řízení předcházelo ve všech případech vyhotovení výzvy k úhradě určené částky, kterou správní orgán doručil žalobci jako provozovateli vozidla. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil totožnost dvou řidičů, kteří vozidlo řídili. Měli jimi být pan L. Y., P. 15, P. 1 a pan A. a. A., nar. ..., trvale bytem 1028 A. A., D., Q. s adresou k doručování D. 13, B.

Dle žalobce správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán zaslal oznámeným řidičům výzvu k podání vysvětlení, ale poté, co se dotčení řidiči k podání vysvětlení nedostavili, zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Žalobce označil tento postup za nedostatečný, neboť správní orgán nepodnikl veškeré možné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupků, jako je opětovné předvolání či pořádková opatření. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidičů vozidla včetně jejich bydliště a legitimně tak očekával, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku.

Správní orgán mohl k podání vysvětlení předvolat také žalobce jako provozovatele vozidla. V návaznosti na takovou výzvu by pak žalobce správnímu orgánu předložil např. smlouvu o výpůjčce uzavřenou mezi ním a panem A. Za dané situace, kdy správní orgán bez dalšího zahájil správní řízení o správním deliktu, již však žalobce nemohl předkládat žádné další důkazy na podporu svého vyjádření.

Žalobce vnímá postup správního orgánu jako účelový, neboť buď žalobce pravdivě uvedl, kdo jím provozované vozidlo řídil v předmětnou dobu, a tedy správní orgán měl vést řízení o přestupku proti těmto osobám, nebo žalobce totožnost uvedl nepravdivě, a v takovém případě měl správní orgán vést proti žalobci řízení pro porušení § 10 odst. d) silničního zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním, kdy nejdříve má být potrestán pachatel přestupku a až případně poté provozovatel vozidla, což správní orgán nerespektoval a zásadně tak zkrátil práva žalobce.

Žalobce dále žalovanému vytknul, že potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup jej krátil na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Připomněl, že obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá pod pojem „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné v analogii s § 2 odst. 11 trestního řádu a s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích konat ústní jednání.

K nutnosti konání ústních jednání v řízeních o správních deliktech odkázal dále na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35 s rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30.

Nenařízení jednání označil žalobce jako zásadní pochybení, jelikož nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tak může vycházet toliko z prováděných důkazů. Správní orgán byl při tom povinen jednoznačně zjišťovat skutkový stav. Provozovatel vozidla odpovídá za správní delikt, pouze pokud jednání vykazuje znaky přestupku. Pokud by tedy při ústním jednání vyšlo najevo, že se jednalo o okolnost vylučující protiprávnost, odpovědnost provozovatele vozidla by nenastala.

V další žalobní námitce žalobce uvedl, že řidič vozidla se ve dvou případech, a to dne 28. 3. 2015 a 6. 4. 2015, vůbec přestupku nedopustil, neboť v místě, kde bylo vozidlo změřeno, byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/h. Je pravdou, že na místě spáchání údajného přestupku se nyní nachází dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50km/h. V době spáchání přestupku ale byla tato dopravní značka dle vyjádření řidiče přeškrtnutá, tj. její platnost byla zrušena. Pokud by správní orgán nařídil ve věci ústní jednání, tato skutečnost by byla uvedena již na ústním jednání. Jestliže se tedy řidič vozidla nedopouštěl přestupku, nemohl být ani žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Dle žalobce není pak rozhodné, že ve dvou dalších případech se řidič přestupků dopustil. Žalobce mohl být shledán vinným pouze ze dvou správních deliktů, nikoliv ze čtyř, a je tedy nezbytné rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Žalobce též namítl, že správní orgán zkrátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem, ale pouze výše čtyři uvedené. Přičemž s předmětnou věcí mohlo být s odkazem na § 125g odst. 2 silničního zákona spojeno i řízení vedené před správním orgánem prvního stupně pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR, kdy řízení byla zahájena ve stejnou dobu a i dokazování mimo ústní jednání bylo prováděno den po sobě. Zároveň správní orgán uložil žalobci povinnost uhradit dvě pokuty v celkové výši 3.000,- Kč a dvakrát uhradit náklady řízení po částce 1.000,- Kč. Přičemž pokud by bylo konáno jedno řízení, byla by žalobci uložena pokuta v maximální výši 2.500,- Kč a náklady by činily 1.000,- Kč.

Dále žalobce namítl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani silniční zákon totiž nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5. Dle ní odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu.

Též žalobce namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nespílitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.

Ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na tomto ustanovení. Jeho aplikaci tak bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.

Ze shora uvedených důvodů je proto dle žalobce rozhodnutí žalovaného nezákonné, neboť vydání rozhodnutí nepředcházely zákonné kroky správního orgánu prvního. Vzhledem k tomu, že celé řízení bylo vedeno v rozporu s právními předpisy, navrhl žalobce, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v podstatě vycházel z odůvodnění žalovaného rozhodnutí sp. zn. KUKHK-20185/DS/2016/Er ze dne 13. 6. 2016, a proto na něj v plném rozsahu také odkázal.

Uvedl, že správní orgán zaslal žalobci jako provozovateli vozidla ve všech čtyřech případech výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky do 15 dnů od doručení výzvy. Žalobce na tuto výzvu nereagoval, proto mu správní orgán následně zaslal vždy výzvu k podání vysvětlení, na kterou žalobce

reagoval prostřednictvím zmocněnce sdělením, že v uvedené době měl vozidlo k užívání pan L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. nebo pan A. a. A., nar. ..., bytem 1028 A. A., D., Q., s adresou pro doručování D. 13, B.

Dále uvedl, že dne 18. 1. 2016 vydal správní orgán usnesení zaznamenané do spisové dokumentace, ve kterém konstatoval, že řízení pod sp. zn.: 2015/12260/SPR-SR, 2015/12399/SPR-SR, 2015/13753/SPR-SR a 2015/14426/SPR-SR budou projednána ve společném řízení pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR/GUK, zároveň odložil jednotlivé přestupky dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Dne 18. 01. 2016 byl vydán příkaz, jenž byl doručen zmocněnci žalobce dne 26. 01. 2016 a proti kterému podal žalobce dne 03. 02. 2016 elektronickou cestou odpor. Písemností ze dne 11. 02. 2016 správní orgán informoval zmocněnce o provádění důkazů mimo ústní jednání se stanoveným termínem, listina byla doručena dne 12. 02. 2016. V uvedený den proběhlo dokazování v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, byl vyhotoven protokol o provedení důkazů listinou. Písemností ze dne 26. 02. 2016, doručenou téhož dne, byl zmocněnec vyrozuměn o ukončení dokazování a možností seznámit se s podklady rozhodnutí, doručena mu byla dne 26. 02. 2016. Dne 16. 03. 2016 bylo vyhotoveno a žalobci doručeno rozhodnutí o správním deliktu.

Žalovaný dále sdělil, že místní úprava provozu na pozemních komunikacích v místě měření rychlosti je doložena ve spisovém materiálu. Měření rychlosti bylo provedeno Městskou policií v součinnosti s Policií České republiky a je popsáno v Oznámení přestupku na listu č. 1 spisového materiálu.

Na závěr uvedl, že rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu. Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalovaný na výzvu krajského soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem.

Z předloženého správního spisu vyplynulo následující:

1. Správní orgán prvého stupně obdržel dne 15. 6. 2015 od Městské policie Trutnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 14. 3. 2015 v 12:38:54 hodin, kdy řidič motorového vozidla KIA, rz. ... překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se

silnicí III. třídy č. 01413 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 77 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 74 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 21. 7. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích ze dne 24. 8. 2015. V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 30. 7. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., s uvedením řidiče vozidla, kterým měl být pan L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1. Dne 19. 11. 2015 správní orgán prvého stupně zaslal tedy výše uvedenému řidiči Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 1. 12. 2015 vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý.

2. Dne 16. 6. 2015 obdržel správní orgán prvého stupně od Městské policie Trutnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 14. 3. 2015 v 18:05:10 hodin, kdy řidič motorového vozidla KIA, rz. ... překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 75 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 72 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 24. 7. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích ze dne 9. 10. 2015. V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 27. 10. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., se sdělením, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jej A. a. A., nar. ..., trvale bytem 1028 A. A., D., Q. s adresou k doručování D. 13, B. Dne 19. 11. 2015 správní orgán prvého stupně zaslal tedy výše uvedenému řidiči Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 1. 12. 2015 vhozena do schránky, na tuto výzvu avšak nikdo nereagoval.

3. Správní orgán prvého stupně obdržel dne 29. 6. 2015 od Městské policie Trutnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 28. 3. 2015 v 10:10:10 hodin, kdy řidič motorového vozidla KIA, rz. ... překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 64 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 61 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 25. 8. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích ze dne 9. 10. 2015. V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 26. 10. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., se sdělením, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jej A. a. A., nar. ..., trvale bytem 1028 A. A., D., Q. s adresou k doručování D. 13, B. Dne 19. 11. 2015 správní orgán prvého stupně zaslal tedy výše uvedenému řidiči Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 1. 12. 2015 vhozena do schránky, na tuto výzvu avšak nikdo nereagoval.

4. Dne 1. 7. 2015 obdržel správní orgán prvého stupně od Městské policie Trutnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 6. 4. 2015 v 16:40:58 hodin, kdy řidič motorového vozidla KIA, rz. ... překročil v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 60 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení +/- 3 km/h, rychlost jízdy 60 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 27. 8. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ten na výzvu nereagoval. Správní orgán se pokusil žalobce kontaktovat ještě Výzvou k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích ze dne 9. 10. 2015. V reakci na to bylo správnímu orgánu dne 26. 10. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti FLEET Control, s. r. o., se sdělením, že v uvedené době měl vozidlo k užívání a řídil jej A. a. A., nar. ..., trvale bytem 1028 A. A., D., Q. s adresou k doručování D. 13, B. Dne 19. 11. 2015 správní orgán prvého stupně zaslal tedy výše uvedenému řidiči Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka byla po úložní době dne 1. 12. 2015 vhozena do schránky, na tuto výzvu avšak nikdo nereagoval.

Správní orgán tedy požádal o poskytnutí součinnosti Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, kdy z jeho zprávy ze dne 19. 11. 2015 se podává, že pan A. a. A., nar. ..., není veden v jejich evidenci a v případě, že se jedná o občana Evropské unie, nemá povinnost mít na území České republiky upravený pobyt.

Dne 18. 1. 2016 rozhodl správní orgán prvého stupně usnesením sp. zn. 2015/12260/SPR-SR, že řízení vedená pod sp. zn.: 2015/12260/SPR-SR, 2015/12399/SPR-SR, 2015/13753/SPR-SR a 2015/14426/SPR-SR budou projednána ve společném řízení pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR/GUK, neboť tyto věci spolu věcně souvisejí, týkají se stejného pachatele a nebrání tomu povaha věci, účel řízení, ochrana práv a oprávněných zájmů poškozených.

Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán prvního stupně nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích předmětné přestupky dne 18. 1. 2016 odložil.

Téhož dne vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 1. 500,- Kč a současně mu uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Proti uvedenému Příkazu podal žalobce dne 4. 2. 2016 blanketní odpor. Správní orgán prvního stupně následně dne 11. 2. 2016 vydal Vyrozumění účastníka o provádění důkazů mimo ústní jednání. K tomu došlo dne 23. 2. 2016, přičemž žalobce se k danému úkonu nedostavil, ač bylo jeho zmocněnci vyrozumění doručeno dne 12. 2. 2016. O tomto úkonu byl sepsán téhož dne i Protokol. Dne 26. 2. 2016 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobci možnost se dne 14. 3. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Oznámení bylo doručeno zmocněnci žalobce dne 26. 2. 2016, této možnosti avšak žalobce opět nevyužil. Poté bylo dne 16. 3. 2016 vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč.

Dne 29. 4. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně tři listiny ze dne 20. 4. 2016 označené jako Podání vysvětlení k přestupku sp. zn. 2015/13753/SPR-SR/GUK, sp. zn. 2015/12399/SPR-SR/GUK, sp. zn. 2015/14426/SPR-SR/GUK, ve kterých bylo uvedeno, že pan A. a. A. se přiznává ke spáchání přestupků, jež jsou v těch řízeních projednávány. Listiny byly podepsány, avšak bez jakéhokoliv ověření podpisů.

S ohledem na tato podání požádal správní orgán prvního stupně Policii České republiky, odbor cizinecké policie o poskytnutí součinnosti, tj. provedení šetření k dotyčné osobě. Z jejich zprávy se podává, že se jedná o cizince, jenž o pobyt na území ČR nežádal, rovněž nebylo zjištěno, že by osoba v minulosti požádala o vízum jiného schengenského státu. Dotyčný žádnou z evidencí neprochází.

Následně podal žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí odvolání, v němž namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, čímž byla jeho práva zkrácena, dále že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce, nikoliv jako řízení o správním deliktu s odvolatelem, a dále vznesl námitku promlčení správního deliktu. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Ve věci právního posouzení žalobních námitek krajský soud předesílá, že vychází ve věcech správního trestání z teze, podle níž: *„je třeba při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím účastníka řízení na straně druhé. V souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními*

soudy“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2012 čj. 1 As 148/2011 – 52, bod 26).

Jako první považoval tedy krajský soud za vhodné projednat námitky, jež žalobce přednesl již v průběhu řízení před správními orgány. Přičemž nejdříve se soud zabýval námitkou žalobce, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s přestupcem označenými osobami, nikoliv jako řízení o správním deliktu s žalobcem.

Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

Žalobci byla ve všech výše uvedených (čtyřech) případech takováto bezvadná výzva zaslána, ten na ni (i když fakticky až na výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích, což ovšem není podstatné) reagoval sdělením, že vozidlo měl

u přestupku ze dne 14. 3. 2015 v 12:38 hodin řídit jmenovaný L. Y., nar. ..., bytem P. 15, P. 1, a u přestupků ze dne 14. 3. 2015 v 18:05 hodin, dne 28. 3. 2015 v 10:10 hodin a dne 6. 4. 2015 v 16:40 hodin řídil vozidlo jmenovaný A. a. A., nar. ..., trvale bytem 1028 A. A., D., Q. s adresou k doručování D. 13, B.

Správní orgán se pokusil dotyčné kontaktovat, kdy na adresy těchto osob sdělené žalobcem zaslal Výzvy k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilky si však nikdo nevyzvedl, proto byly po úložní době u pana A. a. A. vhozeny do schránky a u pana L. Y. byla zásilka vrácena zpět odesílateli s odůvodněním, že na uvedené adrese je adresát neznámý.

Jelikož osoba řidiče pana A. a. A., nar. ..., neprochází databází evidence obyvatel České republiky, šetřil správní orgán prvního stupně osobu řidiče dále, a to v součinnosti s Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky. Z jeho sdělení vyplynulo, že jmenovaný A. a. A., nar. ..., není veden v evidenci pobytového správního řízení Jihomoravského kraje.

Z důvodu, že osoba řidiče pana L. Y., nar. ..., neprochází databází evidence obyvatel České republiky, šetřil správní orgán prvního stupně osobu řidiče dále, a to v součinnosti s Krajským ředitelstvím Policie Hlavního Města Prahy, odborem cizinecké policie. Z jeho sdělení vyplynulo, že jmenovaný L. Y., nar. ..., byl od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 správně vyhoštěn z území České republiky a že v současné době nemá povolen pobyt na území České republiky.

Správní orgán na základě výše uvedeného uvedl, že má za to, že ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Tomuto závěru musí krajský soud přisvědčit. S ohledem na shora uvedené informace o osobě pana L. Y., které měl správní orgán prvního stupně k dispozici, i vzhledem ke konkrétním zkušenostem, které nabyl při doručování písemností jmenovanému na adresu uvedenou žalobcem v jiných správních řízeních u něj vedených, správní orgán nepochybil, pokud se o další kontakt se jmenovaným nepokoušel. K tomu krajský soud dodává, že také jemu je z úřední činnosti známo, že uvedenou osobu označují jako řidiče vozidla různí provozovatelé vozidel, kteří byli shledáni vinnými ze spáchání obdobných správních deliktů, a že se jmenovanému opakovaně na uvedenou adresu doručovat nedaří (např. věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 26/2016, 30 A 33/2016 nebo 30 A 38/2016).

S ohledem na shora uvedené hodnotí krajský soud sdělení žalobce, že řidičem vozidla měl být u přestupku ze dne 14. 3. 2015 v 12:38 hodin pan L. Y., jako postup obstrukční, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat. Uvedl totiž osobu, která je jako údajný řidič (přestupce) označována opakovaně v jiných správních řízeních různými provozovateli vozidla, která byla na označené adrese opakovaně nekontaktní, která byla správně vyhoštěna z území ČR do dne 22. 10. 2014 a v současné době nemá ani povolen pobyt na území ČR.

U přestupků ze dne 14. 3. 2015 v 18:05 hodin, dne 28. 3. 2015 v 10:10 hodin a dne 6. 4. 2015 v 16:40 hodin označil žalobce jako pachatele pana A. a. A., nar. ...,

trvale bytem 1028 A. A., D., Q. s adresou k doručování D. 13, B. Správní orgán mu tedy dne 19. 11. 2015 zaslal ve všech těchto řízeních Výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilkly byly po úložní době dne 1. 12. 2015 vhozeny do schránky, aniž by na tuto výzvu jmenovaný reagoval. Ze zprávy Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 11. 2015 bylo zjištěno, že pan A. a. A., nar. ..., není veden v evidenci pobytového správního řízení Jihomoravského kraje.

Krajský soud má tedy na základě výše uvedeného za to, že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, než zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Zcela absurdní by bylo za této situace opětovně předvolávat výše uvedené cizince, příp. přistoupit k ukládání pořádkových pokut. Správní orgán tedy v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nepostupoval.

S ohledem na shora uvedené shledává krajský soud postup prvoinstančního správního orgánu za správný a zákonný. Jak totiž plyne i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Po provozovateli vozidla lze totiž legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že provozovatelem vozidla uvedené údaje jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě nesprávných údajů od provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016-35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016-17; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Pro úplnost považuje krajský soud za vhodné se v rámci této žalobní námítky vyjádřit ještě k Podání vysvětlení k přestupku sp. zn. 2015/13753/SPR-SR/GUK, sp. zn. 2015/12399/SPR-SR/GUK, sp. zn. 2015/14426/SPR-SR/GUK, které správní orgán prvního stupně obdržel dne 29. 4. 2016, tedy po vydání rozhodnutí ze dne 16. března 2016, č. j. 34393/2016, sp. zn. 2015/12260/SPR-SR. V těchto podáních bylo uvedeno prohlášení, že pan A. a. A. se přiznává ke spáchání přestupků, jež jsou v těch řízeních projednávány. Podání byla podepsána, avšak bez jakéhokoliv ověřené pravosti podpisů.

Činí tak v podstatě jenom proto, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí těmito podáními vůbec nezabýval, zaobíral se pouze námitkami a argumenty obsaženými v odvolání žalobce a jeho doplnění. Přestože by krajský soud považoval za vhodné, aby se odvolací orgán o těchto podáních ve svém rozhodnutí alespoň stručně zmínil a vyhodnotil jejich význam pro posouzení věci, nejedná se o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Uvedená podání jsou totiž pro již zahájená a probíhající řízení o správním deliktu zcela irelevantní. Dle § 125g zákona o silničním provozu totiž platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče neb pravidel provozu na pozemních komunikacích. Předložení

uvedených podání za situace, kdy již bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí v řízení o správním deliktu, tedy již na toto správní řízení nemohlo mít žádný vliv.

V další námitce žalobce brojil proti tomu, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu i na některé rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.

K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námítky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“*

Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: *„Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů*

při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.

V posuzované věci všechny (čtyři) správní delikty spočívaly v překročení nejvyšší povolené rychlosti a to na stejném místě spáchání a zjištěné stejným automatizovaným technickým prostředkem, skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán prvního stupně rozhodoval zejména na základě oznámení o přestupku Městské policie Trutnov č. j.: 82794/2015 ze dne 1. 7. 2015, č. j.: 80463/2015 ze dne 29. 6. 2015, č. j.: 73505/2015 ze dne 16. 6. 2015, č. j.: 73247/2015 ze dne 15. 6. 2015 a fotodokumentace:

1. obrazovaný záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 6. 4. 2015 v 16:40:58 hod, Mladé Buky, silnice I/14 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 118,6 m, časem průjezdu: 00:00:06.74 a průměrnou rychlostí 63 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,
2. obrazovaný záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 28. 3. 2015 v 10:10:10 hod, Mladé Buky, silnice I/14 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 118,6 m, časem průjezdu: 00:00:06.661 a průměrnou rychlostí 64 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,
3. obrazovaný záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 14. 3. 2015 v 18:05:10 hod, Mladé Buky, silnice I/14 (směr Trutnov), délkou měřeného úseku: 118,6 m, časem průjezdu: 00:00:05.623 a průměrnou rychlostí 75 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod
4. obrazovaný záznam motorového vozidla rz. ..., s datem, časem a místem překročení nejvyšší povolené rychlosti: dne 14. 3. 2015 v 12:38:54 hod, Mladé Buky, silnice I/14 (směr Svoboda nad Úpou), délkou měřeného úseku: 117,7 m, časem průjezdu: 00:00:05.52 a průměrnou rychlostí 77 km/h, kdy maximální povolená rychlost činila 50 km/hod,

Dále vycházel z těchto podkladů: Ověřovacího listu č. 8012-OL-70190-14 Českého metrologického institutu s datem ověření 1. 8. 2014 (platnost ověření 1 rok dle vyhlášky MPaO č. 345/2002 Sb.), Smlouvy o poskytování služeb formou nájmu a dodávek mezi Městem Trutnov, IČ 00278360 a společností GEMOS CZ, spol. s r.o., IČ 25065238 vč. dodatku, Vyjádření Územního odboru Policie ČR DI Trutnov č. j. KRPH-597-005/ČJ-2014-051006 ze dne 29. 1. 2014 a č. j. KRPH-597-017/ČJ-2014-

051006 ze dne 24. 2. 2014, veřejnoprávní smlouvy o zajišťování výkonu činností podle zákona o obecní policii ze dne 28. 6. 2013 včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, údaje z Centrálního registru vozidel K karta vozidla tov. zn. KIA, rzv. ...

Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a svá vyjádření dokládat důkazy, přičemž nutno konstatovat, že s jím uplatněnými námitkami ve správním řízení se správní orgány řádně vypořádaly.

Pokud se jedná o smlouvu o výpůjčce automobilu ze dne 1. 3. 2015, předloženou žalobcem spolu se žalobou, nutno uvést, že smlouva neprokazuje faktické užívání vozu danou osobou, zejména v kontextu se zjištěními ohledně osoby pana A. a. A., a ani nevylučuje výše uvedené závěry. Z obsahu předložené písemnosti nelze ověřit, že dotyčný smlouvu opravdu podepsal, tedy že se jedná o existující osobu.

Další žalobcem v odvolání vznesená námitka se týkala promlčení správního deliktu. Krajský soud v souvislosti s tímto předeseílá, že dle jeho názoru se v daném případě jedná o lhůtu prekluzivní, nikoliv promlčecí. Objasnění tohoto problému by si však vyžádalo obšírnější pojednání překračující účel tohoto rozsudku, neboť ve výsledku není pro posouzení dané věci právně relevantní a nemá pro rozhodnutí ve věci zásadní význam.

V této námitce žalobce namítal, že předmětný správní delikt byl již promlčen, neboť správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Protože však správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, a po uplynutí jednoho roku od jeho spáchání nelze přestupek projednat, dochází i k promlčení správního deliktu. Žalobce se ve vztahu k této námitce v žalobě dovolával metodiky vyhotovené Ministerstvem dopravy pod čj. 8/2013-160/OST/5 k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hlavního města Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb. (dále jen „metodika“). Metodika se týkala doporučení k postupu správních orgánů při posuzování otázky zániku odpovědnosti provozovatele motorového vozidla v reakci na novou právní úpravu provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., kterou bylo do zákona o silničním provozu s účinností od 1. ledna 2012 mimo jiné vloženo ustanovení § 125f upravující nově správní delikt provozovatele vozidla. Metodika uváděla, že v případě tohoto správního deliktu bylo nutné na lhůtu k projednání deliktu uplatnit analogicky ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Jednalo se tedy o lhůtu jednoho roku. Zákon o silničním provozu totiž v té době zánik odpovědnosti za tento nový správní delikt neupravoval.

Nastíněná právní situace se však změnila přijetím zákona č. 230/2014 Sb., s účinností od 7. listopadu 2014, kterým byla v zákoně o silničním provozu mimo jiné novelizována společná ustanovení o správních deliktech, konkrétně pak ustanovení § 125e odst. 5, jenž stanovil, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Podle uvedené změny se tedy na odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu

právnícké osoby, která řeší okamžik zániku odpovědnosti za správní delikt. To stanoví § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu tak, že odpovědnost právnícké osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájí řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.

V daném případě tedy lhůta pro zánik odpovědnosti žalobce za předmětné správní delikty neuplynula, protože ta zaniká až uplynutím 4 let ode dne, kdy byl přestupek spáchán, a delikty byly spáchány ve dnech 14. 3. 2015, 28. 3. 2015 a 6. 4. 2015. Zároveň byla v dané věci splněna i druhá podmínka, a to, že správní orgán zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o odpovědnosti žalobkyně za zmíněný přestupek dozvěděl (ustanovení § 125e odst. 3 a ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu).

Pro úplnost lze dodat, že zmíněnou novelizací ustanovení § 125e zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 230/2014 Sb., kterou bylo s účinností od 7. listopadu 2014 výslovně stanoveno, že i na odpovědnost fyzické osoby za uvedený správní delikt se vztahuje ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnícké osoby (tedy i úprava lhůt pro zánik odpovědnosti právníckých osob za správní delikt), nedošlo k porušení principu zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem. Tento princip je totiž v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod vymezen ve vztahu k posouzení trestnosti jednání, nikoliv k posouzení doby, po kterou lze trestný čin stíhat, přičemž se tento závěr bezpochyby vztahuje i na správní delikty, jejichž povaha je konstantní soudní judikaturou i právní doktrínou považována za druh „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zakotvujícího právo na spravedlivý proces. Tento závěr vyslovil Ústavní soud např. v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 19/93, v němž uvedl, že *„otázka procesních předpokladů trestní stíhatelnosti vůbec, a tím otázka promlčení, nepatří v České republice ani v jiných demokratických státech do oblastí těch základních práv a svobod principiální povahy, jež jsou součástí ústavního pořádku. Ústava ani Listina základních (a ne jiných) práv a svobod neřeší detailní otázky trestního práva, nýbrž stanoví nesporné a konstitutivní principy státu a práva vůbec. Listina v čl. 40 odst. 6 se zabývá tím, které trestné činy lze stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán), a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat“*. V dané věci se tedy nejedná o případ, kdy by byla aplikována nová právní úprava (provedená zákonem č. 230/2014 Sb.) na posouzení „trestnosti“ zmíněného deliktního jednání žalobce, ale jedná se právě o posouzení otázky týkající se doby, v jaké lze toto jednání delikventa postihnout z hlediska jeho odpovědnosti za správní delikt.

Krajský soud tak na základě výše uvedeného nemůže ani v této námitce žalobci přisvědčit.

K námitce žalobce, že samotná podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavním pořádkem sděluje soud následující.

Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který stanoví, že *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* pro rozpor citovaného ustanovení s ústavním pořádkem

podal Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy již Krajský soud v Ostravě (věc je u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16). Nutno současně zmínit, že Ústavním soudem bylo již posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu: „...nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“). Ústavní soud návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, čj. 6 As 73/2016-40, v němž dospěl k závěru, že ustanovení § 10 odst. 3, resp. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí, proto nespátňuje důvod ani pro přerušení řízení a vyčkání výsledku řízení před Ústavním soudem ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

Další žalobní námitku (a dlužno zdůraznit, že se jedná o námitku týkající se skutkového stavu věci) vnesl žalobce až v podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. V průběhu správního řízení tuto námitku neuplatnil.

V souvislosti s tím krajský soud dále konstatuje, že dle jeho názoru je soud ve správním soudnictví v řízení o žalobě ve věcech správního trestání povinen se zabývat pouze takovými nově uplatněnými tvrzeními o zpochybnění skutkového stavu, která prokazují, že správní orgán v řízení porušil povinnost zjistit stav věci, o němž nebyly v době vydání rozhodnutí důvodné pochybnosti, a provést pouze takové důkazy, které žalobce nemohl objektivně navrhnout v řízení před správními orgány (na podporu tohoto svého právního závěru odkazuje např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014- 43 nebo ze dne 5. 1. 2010, č. j. 2 As 6/2009-79).

V přezkoumávané věci pak dle přesvědčení krajského soudu mohl žalobce níže uvedenou námitku vznést již ve správním řízení, kde k tomu měl dostatečný prostor. Krajský soud k této pasivitě nezjistil žádné odůvodněné příčiny, které by byly způsobilé vést žalobce k tomu, aby námitku nemohl vznést právě již v průběhu správního řízení.

Přestože by se tedy krajský soud nemusel níže uvedenou žalobní námitkou vůbec zabývat, považuje za vhodné tak učinit, byť v podstatě obiter dictum. Činí tak zejména proto, že z obsahu předloženého správního spisu, jakož i obsahu žalovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, lze dospět ke spolehlivým závěrům, že ani tato žalobní námitka není důvodná.

Žalobce namítá, že řidič vozidla se ve dvou případech přestupku vůbec nedopustil, neboť dne 28. 3. 2015 a 6. 4. 2015 byla na daném místě nejvyšší povolená rychlost stanovena na 70 km/hod. Dopravní značka stanovující nejvyšší povolenou rychlost na 50 km/hod měla být v době spáchání přestupků přeškrtnutá, a proto byla povolená rychlost do 70 km/hod.

Z obsahu správního spisu, zejména z vyjádření Policie České republiky, územního odboru Trutnov, ze dne 29. 1. 2014 a jeho doplnění ze dne 24. 2. 2014 je ale zřejmé, že v inkriminovaném místě omezují dopravní značky rychlost na 50 km/h. Správní orgány tedy měly tuto skutečnost za spolehlivě prokázanou, žalobce ji ve správním řízení nezpochybnil. Také netvrdil, že by dle řidičů vozidla měla být platnost dopravní značky omezující rychlost zrušena v důsledku jejího přeškrtnutí. Správní orgány tedy neměly nejmenší důvod doplňovat v tomto směru důkazní řízení. Ostatně uvedená žalobní tvrzení žalobce nikterak nedoložil.

Poslední žalobcovou námitkou je tvrzení, že správní orgán krátil jeho práva tím, že nespojil do společného řízení více správních deliktů spáchaných žalobcem. Dle žalobce měl správní orgán s předmětnou věcí dle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu spojit i řízení vedené u něj proti žalobci pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR, které probíhalo ve stejné době, čímž vnikly žalobci neúměrně vysoké náklady. Pokud by správní orgán spojil všechny delikty do společného řízení, byla by žalobci uložena pokuta v maximální výši 2.500,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, oproti uložené pokutě v celkové výši 3.000,- Kč a nákladům řízení v celkové výši 2.000,- Kč.

Ustanovení § 12 odst. 2, věty první, zákona o přestupcích zakotvuje absorpční zásadu, podle níž přísnější trest pohlcuje mírnější.

Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že výše uvedená absorpční zásada se uplatní nejen u přestupků, ale i v řízení o správních deliktech, přestože by ji v tom kterém případě zákon výslovně nezakotvil. V rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54, publ. pod č. 772/2006 Sb., Nejvyšší správní soud dovodil, že při souběhu více správních deliktů je analogické použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona o přestupcích přípustné, nestanoví-li příslušný právní předpis jinak. Obdobně v rozsudku ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Afs 7/2016 – 36, soud potvrdil, že v případech, kdy dochází ke spáchání dvou správních deliktů v souběhu, má být o nich vedeno společné řízení a uložena jedna sankce za užití zásady absorpční. K obdobným závěrům dospěl též například v rozsudku ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 – 51.

V případě správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu je však navíc absorpční zásada zákonem výslovně upravena. Dle ustanovení § 125g odst. 2 dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů

podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejpřísněji postižitelný.

Krajskému sodu bylo z úřední činnosti známo, že je u něj kromě předmětné žaloby projednávána také žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2016, č. j. KUKHK-21697/DS/2016/GL, vedená pod sp. zn. 30 A 90/2016. Z obsahu obou soudních a k nim přiložených správních spisů krajský soud zjistil, že u Městského úřadu Trutnov, potažmo u žalovaného, probíhala proti žalobci souběžně dvě správní řízení o uložení pokuty za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu.

Správní spis Městského úřadu Trutnov v projednávané věci byl veden pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR, správní spis Městského úřadu Trutnov ve věci sp. zn. 30 A 90/2016 byl veden pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR.

Jak vyplynulo z porovnání obsahu obou správních spisů, žalobce se měl v obou řízeních dopustit správních deliktů tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. ..., nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, konkrétně dodržování nejvyšší povolené rychlosti jízdy.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR spáchal neznámý pachatel přestupky dne 14. 3. 2015 v 12:38 hodin, dne 14. 3. 2015 v 18:05 hodin, dne 28. 3. 2015 v 10:10 hodin a dne 6. 4. 2015 v 16:40, v řízení vedeném pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR spáchal neznámý pachatel přestupek dne 3. 4. 2015 v 17:51 hodin.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR Městský úřad Trutnov dne 18. 1. 2016 usnesením rozhodl, že řízení vedená pod sp. zn.: 2015/12260/SPR-SR, 2015/12399/SPR-SR, 2015/13753/SPR-SR a 2015/14426/SPR-SR budou projednána ve společném řízení pod sp. zn. 2015/12260/SPR-SR/GUK, neboť tyto věci spolu věcně souvisejí, týkají se stejného pachatele a nebrání tomu povaha věci, účel řízení, ochrana práv a oprávněných zájmů poškozených. Téhož dne odložil přestupky ve všech (čtyřech) spojených věcech a vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedených deliktů uložil pokutu 1. 500,- Kč a současně mu uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, pro odpor žalobce byl příkaz následně zrušen. K provádění důkazů mimo ústní jednání došlo dne 23. 2. 2016, o čemž byl sepsán téhož dne i Protokol. Dne 26. 2. 2016 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobci možnost se dne 14. 3. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Dne 16. 3. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 13. 6. 2016.

V řízení vedeném pod sp. zn. 2015/14017/SPR-SR správní orgán odložil předmětný přestupek dne 26. 1. 2016. Téhož dne vydal Příkaz, kterým žalobci za spáchání shora uvedeného deliktu uložil pokutu 1. 500,- Kč a současně mu uložil povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, pro odpor žalobce byl příkaz následně zrušen. K provádění důkazů mimo ústní jednání došlo dne 22. 2. 2016, o čemž byl sepsán téhož dne i Protokol. Dne 25. 2. 2016 vyhotovil správní orgán Oznámení o ukončení dokazování - seznámení se s podklady rozhodnutí, kdy stanovil žalobci možnost se dne 16. 3. 2016, tj. před vydáním rozhodnutí, vyjádřit k jeho podkladům, popř. navrhnout jejich doplnění. Dne 21. 3. 2016 bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla za spáchání výše uvedených správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč za současné povinnosti uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1.000,- Kč. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 6. 2016, č. j. KUKHK-21697/DS/2016/GL, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 21. 3. 2016, sp. zn. 2015/14017/SPR-SR, č. j. 36138/2016, a toto rozhodnutí potvrdil.

Z výše uvedeného vyplývá, že neznámý pachatel spáchal všech pět přestupků v období od 14. 3. 2015 do 6. 4. 2015, přičemž skutek z řízení sp. zn. 2015/14017/SPR-SR byl spáchán mezi třetím a čtvrtým skutkem projednávanými v řízení sp. zn. 2015/12260/SPR-SR. Z dalšího průběhu řízení je vidno, že správní orgán prvního stupně, tj. Městský úřad v Trutnově, konal veškeré totožné úkony v souběžně vedených řízeních v rozpětí týdne či dvou po sobě, např. k provedení důkazů mimo ústní jednání došlo v obou řízeních den po sobě.

Krajský soud nenašel jediný zákonný (ale ani rozumný) důvod, proč Městský úřad Trutnov nespojil ke společnému řízení všech pět projednávaných případů. Za situace, kdy přestupky (potažmo správní delikty) byly spáchány v rozpětí několika málo dnů, jednalo se o stejnou osobu delikventa a o zcela shodná přestupková i deliktní jednání (ať už po stránce skutkové či právní), se takový postup přímo nabízel. Místo toho byla spojena ke společnému řízení pouze čtyři z pěti deliktních jednání. U jednoho z nich se tak bez nejmenšího vysvětlení či odůvodnění nestalo a správní orgán prvního stupně o něm vedl samostatné správní řízení. Tuto vadu řízení nechal žalovaný coby odvolací orgán bez povšimnutí.

Tím ovšem došlo k porušení povinnosti stanovené v § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a k porušení zásady absorpce trestu stanovené v § 125g odst. 3 téhož zákona. Uvedené procesní pochybení pak mělo za následek, že žalobci byla uložena pokuta v celkové výši 3.000,- Kč a povinnost nahradit paušální náhradu nákladů řízení v celkové výši 2.000,- Kč, zatímco v případě zákonného postupu správních orgánů by mu hrozilo uložení pokuty v maximální možné výši do 2.500,- Kč včetně a paušální náhrada nákladů ve výši 1.000,- Kč.

Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgány se v daném případě dopustily nezákonné kumulace, když stanovily tresty za jednotlivé sbíhající se správní delikty dílčím způsobem, tedy podle kumulativní zásady namísto užití zásady absorpční. Takový postup nemohl vyústit v jiný závěr krajského soudu, než že přezkoumávané správní řízení je postiženo vážnou vadou, v důsledku níž jsou jak

rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, nezákonná.

Vzhledem k tomu musel krajský soud žalované rozhodnutí podle § 78 odst. 1 pro vady řízení a nezákonnost zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení budou orgány veřejné správy právními názory vyslovenými v tomto rozsudku vázány (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3.000,- Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (viz § 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3. 100,- Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky). Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300,- Kč a jako plátce DPH má právo na navýšení náhrady o DPH ve výši 21 % (§ 23a/ zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii). Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 11.228,- Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 5. květen 2017

JUDr. Jan Rutsch
předseda senátu